

«ՏԱԹԵՎ»-Ի ԾՆՈՐՀԱՎՈՐԱՆՔԸ*

ԱՄԱՆՈՐ ԵՎ ՍՈՒՐԲ ԾՆՈՒՆԴ

Ամանորը գրեթե ողջ մարդկության համար սուրբ ու նվիրական մի պահ է դարձել:

Մենք ապրում ենք այնպիսի մի դարում, որը արագության, նորանոր հայտնագործությունների, կատաղի վազքի մի դարաշրջան է: Սուրում է կյանքը, խելագար վազում է մարդկությունը, կյանքից ետ չմնալու հուսահատ ձգտումով: Իսկ երբ մոտենում է Ամանորը, մարդկությունը հին տարվա մայրամուտին և նոր տարվա արշալույսին մի պահ կանգ է առնում հանգստանալու, խորհրդածելու, քննելու և զննելու, թե ինչպե՞ս, ի՞նչ արդյունավորությամբ անցավ անցյալ տարին, և ապա կազմելու ապագայի ծրագրերը, որպեսզի նորից սկսի իր կատաղի վազքը անասելի արագությամբ, անլսելի խենթությամբ:

Կյանքի վազքին համընթաց յուրաքանչյուր անհատի առջև ծառանում են բազմաթիվ արգելքներ, որ պետք է հաղթահարվեն, տարածվում են բյուր երազանքներ, որոնց պետք է հասնել, հեռվում նշմարվում են բյուրեղյա երազներ, որ պետք է շոշափել, փորձել իրականություն դարձնել: Որքան էլ

որ նշմարտացի է այն միտքը, թե «երբ փորձում ես երազը իրականություն դարձնել, նա գունաթափվում է, կորցնում իր հմայքը և բախվելով իրականության ապտածին... թանկագին ապակու մասն փշրվում է», այնուամենայնիվ կան երազներ, որոնք այս կամ այն չափով կարող են հաշտվել իրականության հետ: Իսկ այս գործում մեծ նշանակություն ունի անհատի աշխատանքը, ջանասիրությունը, համբերատարությունը, լավատեսությունը: Եվ ժողովրդական առածն իսկ ասում է, որ անկոտրում աշխատանքով մարդ քարից ջուր կքամի:

Ողջ մարդկությունը ցնծությամբ է դիմավորում Նոր տարին: Նա անհուն կայտառություն է զգում իր մեջ, ուժ ստանում, ներշնչվում:

Նոր տարին այն հանգրվանն է, որը հիմնովին վերափոխում է մարդուն, կրկին դարձնում երիտասարդ, կրկին զինում ավյունով, պատանեկան եռանդով, որպեսզի մարդիկ կարողանան իրենց լավագույն երազները իրականություն դարձնել:

Նոր տարին նոր կյանք, նոր ծնունդ է տալիս մարդկանց: Եվ պատահական չէ, որ հայ եկեղեցին գրեթե միասին է տոնում Ամանորը և ս. Ծնունդը՝ մարդկանց մեջ բարի ու ազնիվ ցանկություններ առաջացնող այդ տոները:

Որքա՞ն մեծ է սուրբ Ծննդյան խորհուրդը: Դարեր շարունակ հեթանոս աշխարհը խարխալում էր խավարի մեջ: Կորչում էր անհույս ու աննպատակ մարդկությունը: Եվ Աստված, ազատելու համար մարդկությանը

* Միով և գոհունակությամբ տեղ ենք տալիս «Էջմիածին» ամսագրի հունվարի համարում հոգևոր ճեմարանի «Տաթև» ուսանողական հանդեսի 1978 թվականի Ամանորի և սուրբ Ծննդյան առթիվ գրած սույն գեղեցիկ խորհրդածություններին և շնորհավորանքներին, որոնք միաժամանակ խոստովանալից վկայությունն են ճեմարանի մեր ուսանողության հոգևոր և իմացական աճին ու առաջընթացին:

այդ խավարից, իր Միածին Որդուն ուղարկեց աշխարհ:

Մույթ գիշեր էր, սուրբ գիշեր:

Եվ հանկարծ մի լուսաշող, անչափ լուսաշող աստղ հայտնվեց երկնքում և, պատռելով խավարի քողը, երկինքն ու երկիրը լուսավորեց իր երջանկաբեր ու անպակասելի ճառագայթներով, միաժամանակ ավետելով համայն մարդկության Փրկչի ծնունդը՝ ի լուր աշխարհին:

Քրիստոսն իր աստվածային լույսը բերեց աշխարհ, որով վերածնվեց մարդկությունը, պայծառացավ, գեղեցկացավ: Այդ լույսը գերեց շատերին: Հովիվները իրենց վատահաված ոչխարների հոտը թողնելով, լեռներից իջան Բեթլեհեմ, հավատով ծնրադրելու Տիրոջ առջև, մոգերը հեռավոր արևելքից ուղևորվեցին Բեթլեհեմ, երկրպագելու համար Փրկչին և մատուցելու Նրան ոսկին, կնդրուկը, զմուռը՝ խորհրդանիշները Նրա Թագավորության, Աստվածության և Փրկագործության: Մանուկ Փրկչի առջև միաձուլվեցին գիտնական մոգերի ու պարզ աշխատավոր հովիվների հավատքի տարբեր ըմբռնումները:

Եվ թող այս միաձուլումը իր արձագանքը գտնի նաև մեր հոգիներում: Դա շատ կարեւոր է: Գիտություն և հավատք՝ այս երկուսի միացումը մարդկանց առաջնորդում է դեպի կատարելություն: Իսկ Քրիստոսն իր ծնունդով մարդկանց ցույց տվեց կատարելության հասնելու ճանապարհը:

Քրիստոսի լույսը դարերով ոգեշնչել և գաղափարապես զինել ու դաստիարակել է բազում սերունդներ ընդդեմ տգիտության,

մեղքի, չարիքի, մախապաշարումների՝ իրենց պայքարում:

Հայ ժողովուրդը, աշխարհի բազմաթիվ այլ ժողովուրդների պես, երկար դարեր քայլեց և այժմ էլ քայլում է այդ լուսաշող ճանապարհով, որը հանգրվանում է արքայության դարպասների առջև:

Եվ արդյո՞ք սահակներն ու մաշտոցները, խորենացիներն ու մարեկացիները, շնորհալիներն ու լամբրոնացիները, տաթևացիներն ու կոմիտասները քրիստոնյա դարերի ծնունդը չէին:

Քրիստոնեական լույսը մարդու առջև երազանքներ է բացում, մարդուն հույս ներշնչում իր ուժերի նկատմամբ, իմաստավորում մարդկային կյանքը: Իսկ առանց երազանքի, հույսի, ի՞նչ է կյանքը: Գուցե մի շրջան, որի ընթացքում մարդը բազմիցս հուսահատության գիրկն է ընկնում և երբեմն նույնիսկ կործանում իր ապագան, որևէ մի իմաստ չգտնելով կյանքի մեջ, կամ աննպատակ քարշ տալիս իր գոյությունը մինչև մահ: Պատճառը՝ հույսի և նպատակի չգոյություն:

Ահա այս խոհերով ու այս խորհրդածություններով, հանուն հոգևոր ճեմարանի ուսանողության, հանուն «Տաթև» ուսանողական հանդեսի խմբագրության, ցանկանում ենք շնորհավորել ձեզ՝ սիրելի ընթերցողներ, Նոր տարվա և ս. Ծննդի առթիվ և ցանկանալ նորանոր հաջողություններ 1973 թվականի ընթացքում և հետագայում:

Ծնորհավոր Նոր տարի և սուրբ Ծնունդ:

ՍԱՄՎԵԼ ՍՐԿ. ՊԵՏՐՈՍՅԱՆ
ԳՐԻԳՈՐ ՍՐԿ. ՔԵՇԻՇՅԱՆ

